

opusdei.org

Predikan under själamässan för d. Álvaro del Portillo

Den 23 mars 1994 dog Biskop A. del Portillo i Rom. Vi publicerar den predikan som Opus Deis prelat, Javier Echevarría, höll vid minnesmässan för sin företrädare.

2007-04-04

Kära bröder och systrar!

1. Till att börja med uppmanar jag er att tacka Gud av hela ert hjärta, i hela världen, tusentals och åter

tusentals personer samlas idag för att tacka himlen för Opus Deis Prelat vår käre biskop Don Alvaro del Portillo och för hans livs fruktbärande apostolat.

Jesu ord i evangeliet ekar fortfarande i oss: *Jag välsignar dig Fader, himlens och jordens Herre, att du har dolt detta för de visa och lärda och uppenbarat det för dem som är som barn. Ja, Fader, så har det behagat dig* (Matt 11: 25.26).

Bland de sanningar som Kristus uppenbarat, fyller den om vårt gudomliga barnskap vår själ med glädje varje gång vi mediterar över det. I dopkällan gjorde Herren Jesus oss till Gud Faders sanna barn genom den Helige Andes nåd. Från den stunden, då vi blev delaktiga av den gudomliga naturen, har vi blivit medlemmar i Guds familj i egenskap av söner. Den helige Paulus påminner oss om detta i

Romarbrevet: *Bröder, alla som leds av Guds Ande är Guds söner. Och ni har inte fått en ande som gör er till slavar för att falla tillbaka i fruktan utan ni har fått en adoptivsöners ande genom vilken vi ropar: "Abba. Fader!"*
(Rom 8: 14-15)

Att vara Guds barn i Kristus är utmärkande för de kristna, ett grundläggande villkor för lärjungaskap till Jesus. Som ni väl vet fick den helige Josemaría Escrivá av Gud en mycket levande uppfattning av det gudomliga barnskapet, för att leva i det i sin egen person och för att undervisa andra om att leva i det. Detta har han alltid predikat. Alla människor är Guds barn. Men ett barn kan förhålla sig på många olika sätt till sin far. Man måste anstränga sig för att vara barn som strävar efter att inse att Herren, som vill att vi skall vara hans barn, har gjort så att vi lever i hans hem, mitt i denna värld. Han har gjort oss till sina

familjemedlemmar, han har gjort så att det som är hans är vårt, och det som är vårt är hans, han har givit oss möjligheten att behandla honom så familjärt och förtröstansfullt att vi kan be honom, som små barn, om månen![1]

2. Detta budskap med ständig aktualitet blir ännu mer angeläget under de veckor då vi förbereder oss inför Påsken. Med sin död och sin uppståndelse har Jesus vunnit det gudomliga adoptivbarnskapet åt oss: en oändlig värdighet som den mänskliga fattningsförmågan aldrig hade kunnat föreställa sig.

Kyrkofäderna kan inte låta bli att visa sin förundran när de talar om denna sanning. ”Vad är mer förvånande”, frågade till exempel den helige Petrus Chrysologos, ”att Gud ger sig till jorden, eller att han ger oss himlen? Att han förenar sig med vårt kött eller att han leder oss in i gemenskap med sin

gudomlighet? Att han för vår skull antar döden eller att han kallar oss från döden? Att han föddes som en tjänare eller att han har fött oss som sina söner? Att han tar på sig vår fattigdom eller att han gör oss till sina arvtagare, medarvingar med hans enfödde Son? Finns det något större under än att se jorden förvandlad till himmel, människan gudomliggjord och att tjänaren får rätt att ärva sin herre?"[2]

Vår tro på vårt gudomliga barnskap i Kristus borde varje gång som vi mediterar över det framkalla en djup häpnad och en oändlig glädje i oss. Vi borde aldrig vänja oss vid denna verklighet! Detta levde biskop Alvaro del Portillo på ett särskilt sätt från början av sin kallelse till Opus Dei, när han lärde sig och till fullo erfor de praktiska konsekvenserna av denna sanning. Den mycket käre Don Alvaro assimilerade fullständigt den helige Josemarías undervisning: han

gjorde den till kött av sitt kött, till liv i sitt liv. Alla som kände honom minns hans lugn, hans frid, den tillitsfulla överlåtelsen i Guds händer som han lyckades förmedla, många gånger bara med blicken, med sin blotta närvaro, som en frukt av den som vet och känner att han är Guds barn.

Denna aspekt som var så karaktäristisk för hans liv får idag ett värde för oss som en förebild. Från himlen inbjuder han oss att i varje ögonblick minnas vårt personliga gudomliga barnaskap, särskilt när livets omständigheter driver oss mot tristessens eller modlöshetens mörka dike. Lyssna till några av hans ord, hämtade ur ett herdabrev.

”Medvetenheten om att vi är Guds mycket älskade barn kommer att skaka om oss kraftfullt. Om vi ofta mediterar över denna sanning får det faktiskt mycket konkreta konsekvenser i den inre kampen, i det yrkesmässiga arbetet och i

apostolatet: i hela vårt uppträdande. Stimulerade av vördnaden över att vara Guds barn får vi en orubblig tro, ett säkert hopp, en mer brinnande kärlek. Ingen svårighet, varken inre eller yttre, kan rubba vår optimism, även om allt blir svårare omkring oss. Som ett oskiljaktigt understöd till denna dyrbara gåva kommer glädjen med friden till vår själ, något som tillhör Guds barn, och därför strör vi det rikligt omkring oss”.[3]

3. Många av deltagarna i denna heliga Mässa har samlats i Rom med anledning av den Internationella Familjekongressen. Ni är här för att ännu en gång vittna om skönheten i familjen, grundad på äktenskapet, och för att bidra till lösningen på några av de problem som det civila samhället står inför i vår tid. Medvetna om ert gudomliga barnskap och i full överensstämmelse med er kristna tro är ni väl införstådda med att det

finns punkter som vi med styrka och uthållighet för allas väl till varje pris måste försvara och främja.

Lojaliteten till Guds lag driver oss att inta denna hållning och, som en konsekvens därav, en önskan att sprida glädje och frid till själarna.

Den helige Fadern Bendikt XVI påminner outtröttligt om att det inte är tillåtet att sänka sig till kompromisser, ty just detta civila samhälles öde står på spel. Nyligen påminde han ännu en gång om sådana frågor i den apostoliska förmaningen om Eukaristin. På tal om den eukaristiska överensstämmelse som bör utmärka de kristna, skriver Påven: ”Den kult som behagar Gud är aldrig en enbart privat handling som saknar konsekvenser för våra sociala relationer: den fordrar den egna trons offentliga vittnesbörd.”[4]
Bland de punkter som vi alla är förpliktade att försvara och vittna

om visar Benedikt XVI på några grundläggande värden, ”respekten för och försvaret av det mänskliga livet, från befruktningsögonblicket fram till den naturliga döden, familjen grundad på äktenskapet mellan man och kvinna, friheten att uppfostra sina barn och främjandet av det allmänna goda i alla dess former. Sådana värden är inte förhandlingsbara.”[5]

Liv, familj, frihet: tre stora teman som angår alla människor av god vilja, ty de är djupt rotade i den mänskliga naturen. Vad gäller några av dessa aspekter åligger det uppenbarligen särskilt de gifta att avge ett mänskligt och kristet svar i ord och gärning. Jag inbjuder er därför att intensifiera era ansträngningar och att förena er med många andra personer, även icke katoliker och icke kristna som känner sig sårade i sina djupaste övertygelser, för att få övertaget i

den utmaning som ett sekulärt och relativistiskt tänkesätt lanserat.

4. Denna förpliktelse som medborgare och till försvar för vårt samhälles kristna rötter låg don Álvaro varmt om hjärtat. Jag minns den beredvillighet och beslutsamhet med vilken han alltid stödde Påvens direktiv. Till exempel tänker jag på hans pastorala brev från december 1985, som han skrev för att uppmuntra de troende och medarbetarna i Opus Deis Prelatur att ta aktiv del i den nya evangelisationen av samhället. Efter att ha framställt de faror som hotar samhället när man inte erkänner att Gud skall ha främsta platsen, uppmuntrade min högt älskade företrädare på dessa sidor alla till konkret och tydligt agerande, och underströk som det effektivaste botemedlet det inre livet, att var och en av oss lever i förening med Gud och, som en oundgänglig konsekvens,

utövar vårt personliga apostolat genom det vardagliga livet i arbete och sociala kontakter.[6]

Medan vi frambär denna Heliga Mässa till förmån för don Álvaro på den trettonde årsdagen sedan han lämnade den här världen, ber vi honom också att vara vår förebedjare i dessa intentioner. Vi anbefaller dem särskilt åt Henne som har burit Livet med stor bokstav i sitt sköte, Guds Son, som antagit mänsklig gestalt. Må Guds Moder och vår Moder, familjens Drottning, i den nuvarande situationen hjälpa oss att föra detta så viktiga apostolat framåt i världen och i Kyrkan. Amen.

[1] Helige Josemaría: När Kristus går förbi, 64.

[2] Helige Petrus Crisologos, Sermone 67.

[3] Biskop Alvaro del Portillo.
Herdabrev, 1/5 1988.

[4] Benedikt XVI, Den apostoliska förmaningen *Sacramentum caritatis*, 22/2 2007, n. 83.

[5] Ibid.

[6] Jfr Biskop Alvaro del Portillo. Herdabrev, 25/12 1985, n. 9.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/predikan-under-sjalamassan-for-
d-alvaro-del-portillo/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/predikan-under-sjalamassan-for-d-alvaro-del-portillo/) (2025-08-07)